

SVOBODA

LIST KOMUNISTŮ A SYMPATIZUJÍCÍCH OKRESU KLADNO
NOVINY STOLETÉ POKROKOVÉ TRADICE

08

Ročník CXXVII
21. února 2018
až 27. února 2018

Ze zahájení okresní konference KSČM 19. února 2018

Prožili jsme zatím půl druhá měsíce v roce, s letopočtem končícím jubilejní „8“. Rok s „8“ na konci přinese čtvrtá výročí, nadcházející 70. výročí Února 1948, dále 50 let od události roku 1968 i 80. výročí Mnichovské zrády, ale zejména 100. výročí vzniku samostatného Československa.

V této souvislosti musím vzpomenout, že na Pražský hrad byl před třemi týdny zvolen staronový prezident Miloš Zeman, již 11. prezident v pořadí. Klání rytíře Drahoše, podporovaného panskými stavy, s pouhým Zemanem, za němž stál „nevzdělaný“ venkov bylo tvrdé, ale pravda zvítězila nad nenávisť.

Již tradičně dělám historický exkurs, vážící k nejbližšímu výročí roku v našem okrese. Loni jsme si připomněli 100. výročí VRSR a její bezprostřední ohlasy na Kladensku. Již v lednu 1918 se začaly šířit stávky od Vídně po většinu území rakouskouherské monarchie, jen sociální demokracie v Čechách váhala. Tak převzali iniciativu dělníci Poldiny hutě. O půlnoci 18. ledna zastavili práci a 7 tisíc dělníků obou směn šlo do Kladna k Dělnickému domu, sídla kladenské soc. dem., se svými požadavky na státní orgány - zejména požadavky uzavření míru a výzvu k ostatním závodům. Ihned se připojili dělníci kladenských železáren a dolů. 20. ledna se konal tábor lidu, kterého se zúčastnilo více než 23 tisíc účastníků. Stávka se šířila po celých Čechách. Myšlenky Říjnové revoluce nacházely ohlas a objevil se i další požadavek - o právu národů na sebeurčení. Za této situace nemohlo vedení soc. dem. zůstat stranou, proto vyhlásilo na 22. ledna generální stávku. Pod heslem: „**Chceme světový mír**“, se na Kladně sešlo 60 tisíc demonstrantů. Obrázek máte - s nezaměnitelným obráceným S. Z tohoto shromáždění byl zaslán revoluční pozdrav Leninovi a ruskému lidu.

Vedení soc. dem. chtělo stávku jednodenní, což se Poldovákům, kteří ji vyvolali, nelíbilo, ale museli se podvolit. Ne však nadlouho. Již 15. února stávkovali znovu, ale neměli již tak velkou podporu. Plná účast byla pak na 1. máje 1918, ale to už je další kapitola. Jen bych chtěla ještě dodat, že tehdy jedním z vůdců dělnictva v kladenských železárnách byl Nymburák Antonín Janoušek, který se pak stal revolučním předsedou Slovenské republiky rad. E. Vlčková

Únor 1948 na Kladensku

Bouřlivé události počátkem roku 1948 nemohly zůstat bez ohlasu, jak na závodech, tak na vesnicích. Když zemědělský výbor Národního shromáždění odmítl projednat návrh nové pozemkové reformy, rozhořčení rolníci začali posílat ze svých veřejných schůzí rezoluce ministerstvu zemědělství.

Z iniciativy rolnických komisí kladenského kraje byla svolána na 18. února celostátní konference předsedů okresních rolnických komisí. Bylo zvoleno nové vedení, kterému bylo uloženo svolat na 28. a 29. února celostátní sjezd rolnických komisí. Hlavním úkolem sjezdu bylo získat vesnické pro politiku ministra zemědělství Ďuriše, pod heslem „**Půda patří těm, kdo na ní pracují**“.

Pracující na závodech s vervou plnili náročné úkoly dvouletky nepřes problémy v dodávkách surovin i s nedostatkem pracovních sil. Naproti tomu nepříteľé lidově demokratického zřízení šmelinou, zatajováním zásob textilu apod. narušovali zásobování obyvatelstva, pod heslem „Čím hůř, tím líp“. Na to odpovídali pracující pod vedením KSČ důraznými požadavky na tvrdé a veřejné soudy a postihování šmelinářů a spekulantů i jejich ochránců. Stále silněji bylo jasné, že dvojaká politika nekomunistických stran slouží zájmům majitelů továren, velkostatků i kolaborantů.

Na Kladensku po svolání sjezdu závodních rad, žily závody jeho přípravou. Stále častěji a výrazněji se vyskytoval požadavek na další znárodnění. Silněji se ozývaly hlasy, volající po rychlém vypořádání se s těmi, kdož sabotovali plnění vládního programu a ještě rozešťovali národ. Tak to chápali dělníci i ve Spojených ocelárnách Kladno.

Pro vytápění Průmyslového paláce, kam byl sjezd svolán, nakopali kladenští horníci v dobrovolných brigádách několik vagonů uhlí.

Ještě 17. února byl krajským výborem KSČ narychlo svolán aktiv funkcionářů. Na 700 účastníků ze všech okresů, závodů a vesnic se sešlo v Lidovém domě v Kladně k projednání vážné situace ve vládě i Národní frontě, s cílem být připraveni.

Na shromáždění vystoupila poslankyně NS M. Švermová, informovala o přípravách na protikomunistická vystoupení z řad národních socialistů, za úzké spolupráce s lidovci a pravicovými sociálními demokraty. Po shromáždění probíhaly aktivity a informace v okrese a na jednotlivých závodech. Diskutovalo se o sjezdu závodních rad a **schvalování rezoluce za přijetí návrhů ÚRO** - na úpravu zaměstnaneckých příplatků, uzákonění ústavy, národního pojištění, pozemkové reformy, živnostenské a zemědělské daně. A jednotný požadavek na **znárodnění průmyslových podniků, zaměstnávajících více než 50 zaměstnanců**.

Situace ve státě se vyostřovala. 20. února, kdy se neuskutečnilo plánované jednání vlády, pro neúčast ministrů nekomunistických stran, vydalo **předsednictvo ÚV KSČ a ÚV KSS „Stanovisko k situaci“**. Volalo všechen pracující lid měst a venkova, živnostníky i inteligenci, aby se semkli v pevnou Národní frontu, která by **uchránila výsledky národní revoluce a zabezpečila další spořádaný vývoj**.

Ráno 21. února se dělníci průmyslových závodů sešli k **manifestačním schůzím, na kterých pracující Kladenska vyjádřili své přesvědčení - neustupovat rozbičeské politice a odpovědět tvrdě a nesmlouvavě. Bylo rozhodnuto zúčastnit se manifestace na Staroměstském náměstí v Praze**. Kde byl jaký dopravní prostředek, dal se do pohotovosti. Do Prahy byly vypraveny zvláštní vlaky a autobusy z Kladna. Po příjezdu do Prahy pochodovali Kladenští v severních řadách ulicemi. V průvodu byly neseny transparenty s hesly, vyjadřujícími názory lidí z hutí, šachet a vesnic, jako „Kladensko stojí za Noskem a Zápotockým!“, „Pro republiku pracujeme, budeme o ní rozhodovat!“, „Kladenští bojovníci práce, nestřípi ve vládě zrádce!“ a řada podobných. Kladenský průvod byl bouřlivě pozdravován skandováním: „Zdravíme rudé Kladno“.

Na Staroměstském náměstí, kde bylo cca 25 tisíc účastníků, Klement Gottwald informoval o vzniklé situaci a nastínil, komunistické řešení vládní krize. Ne za zády lidu jako ostatní strany, ale před celou veřejností.

V dopoledních hodinách se dostavila na Pražský hrad 55členná delegace manifestantů, aby tlumočila hlavě státu požadavek pracujících - aby přijal demisi odstoupivších ministrů. Prezident nejdříve odmítl delegaci přijmout, ale později souhlasil, že si promluví s pěti mluvčími. Mezi nimi byl i zástupce Kladenáků - K. Pomajzl z dolu Nejedlý. Vedoucí delegace s. Kozelka z pražské KOR, přednesl požadavek na přijetí demise a doplnění vlády ze zástupců celonárodních organizací, skýtajících záruku, že obnovu a budování státu bude úspěšně pokračovat a ponechání v čele vlády K. Gottwalda, který má důvěru pracujícího lidu.

Soudruh Pomajzl pak pana prezidenta seznámil se situací na Kladně, vzniklou po ohlášené demisi. Zdůraznil, že dělníci jsou odhodláni, i za cenu svých životů, neustoupit od svého spravedlivého požadavku nové skutečně demokratické vlády, kterou budou svým pracovním úsilím podporovat. Prezident odpověděl na vše jen velice vyhubavě.

Rezoluce a telegramy zaplavily kancelář prezidenta na Pražském hradě. Docházely z celé republiky. Jednota lidu tak přesvědčila zkušného politika a diplomata, jakým byl E. Beneš.

Nástup pracujících, pod vedením komunistické strany, se stupňoval ze dne na den. Mobilizace na výzvu ÚV KSČ byla úplná. **Sjezd závodních rad, který zahájil v neděli 22. února, měl obrovskou podporu. Zúčastnilo se ho 8030 delegátů**. Jednání sledovala, prostřednictvím rozhlasu, celá veřejnost. Ve spravedlivých požadavcích ÚRO, viděli i kladenští delegáti významný krok k lepší budoucnosti, což také na sjezdu vyjádřili. **Za závěrečnou rezoluci s návrhy ÚRO hlasovalo 8020 delegátů**.

Kladenští delegáti /265/ se vrátili do svých závodů. Ty sice nepracovaly, ale funkcionáři a milicionáři, zajišťující ochranu tam byli. V pondělí 23. února žili již všichni pracující přípravami na stávku. **V úterý 24. února byli pracující poprvé od roku 1945, v takovém rozsahu, nuceni stávkou dokázat nesouhlas s rozvracečskou politikou některých ministrů a prosazovat své požadavky**.

Pracující Spojených oceláren se sešli na Václavce, v počtu 12 tisíc, aby po informaci ze sjezdu, vyjádřili spontánně svůj souhlas sjezdové rezoluci.

25. únor prožili lidé za velkého vzrušení. Docházela trpělivost nad váháním prezidenta. Václavské náměstí v Praze zaplnilo 250 tisíc manifestujících. Před 17. hodinou, po návštěvě u prezidenta republiky, přijel Klement Gottwald, aby pronesl, dnes již památná slova: „**Právě se vracím z Hradu od pana prezidenta. Dnes ráno jsem mu podal návrh na přijetí demise ministrů, kteří odstoupili 20. února a současně jsem mu navrhl seznam osob, kterými má být vláda doplněna a rekonstruována. Mohu vám sdělit, že pan prezident všechny mé návrhy tak, jak byly podány, přijal!**“

Bouře radosti se strhla nejen na Václavském náměstí, ale po celé republice. Také na nádvocích kladenských oceláren závodní rozhlas vyhrával veselé písně a pracující radostí tančili.

Tak skončila vyprovokovaná politická krize. Nešlo o žádný „komunistický puč“, jak se nám nyní snaží podsouvat, Řešení bylo zcela demokratické, ústavní cestou!

Z dostupných materiálů EV

• V cele přehlídkové jednotky Lidových milic při oslavě 25. výročí Vítězného února v Kladně krácela jednotka oblečená tak, jako tomu bylo v roce 1948.

Symboly české státnosti na Pražském hradě 2

Psal jsem o prohlídce korunovačních klenotů. Myslím si, že bych je měl i ostatním podrobněji popsat. Využívám propagačních materiálů, které jsem tam dostal.

Co se skrývá pod **pojmem korunovační klenoty**? Jsou to vlastně předměty, které se používaly při slavnostní korunovaci českých králů. Jsou tvořeny **Svatováclavskou korunou, žezlem, královským jablkem, korunovačním pláštěm**. Tyto klenoty poté doplňují pouzdra a pouška pod korunu.

Korunovační klenoty byly roku **1962 prohlášeny národní kulturní památkou**. **Svatováclavská koruna** je nejstarší z klenotů.

rubelít, 25 smaragdů a 20 perel. Další zajímavostí je, že byl do křížku a vrcholu údajně vložen **trn z koruny Ježíše Krista**, což prozrazuje latinský nápis na kříží. Koruna váží 2358,04 gramů a má výšku i průměr 19 cm.

Karel IV. mnoha skutečností přikládal **mystickou váhu** a jeho duchovním sídlem se stal **hrad Karlštejn**, kde se velmi často **oddával molitbám**. K tomuto účelu zde nechal vybudovat ve druhém patře hlavní věže hradu **Kapli svatého Kříže**, ve které byly uchovány říšské a později české korunovační klenoty. Na stěnách kaple se nachází galerie 127 deskových obrazů světců a světic. Interiér kaple je **velice bohatě vyzdobený** a mimo jiné je zde umístěn mystický obraz **Zjevení svatého Jana**, známý také jako Apokalypsa. Jak jsme se již zmínil, byl Karel IV. velice nábožensky založený. Věřil v takzvaný **nebeský Jeruzalém**, který je obsažen právě ve zmíněném obraze. **Nebeský Jeruzalém je mystické město**, které sestupuje z nebe. Město bylo podle všeho **postaveno z drahých kamenů**, a právě do tohoto města se dostane všechen spasený lid. Karel IV. ve význam nebeského Jeruzalému věřil, a dokonce historikové a badatelé našli **jistou symboliku a provázanost Jeruzaléma a svatováclavské koruny**. Podle dochovaných pramenů toto město stojí na **dvaceti drahých kamelech**, tvoří jej **čtyři hlavní zdi** a v každé z této zdi jsou **tři brány**. Spodní část svatováclavské koruny obsahuje **dvanact drahých kamenů**, je tvořena **čtyřmi částmi**, ze kterých **vystupují tři listy lilie**. Proto se historici domnívají, že Karel IV. nechal korunu zhotovit po vzoru vysněného nebeského Jeruzaléma.

Ke koruně se váže i legenda, že pokud si ji nasadí na hlavu, kdož k tomu není oprávněn – do roka zemře! V listopadu 1941 to prý učinil Reinhard Heydrich se svým synem Klausem. Heydrich zemřel při atentátu 4. června 1942 a jeho syn 24. října 1943, když vjel na kole pod nákladní automobil. Věřte – nevěřte!

Královské žezlo a královské jablko

Další nedílnou součástí klenotů je **žezlo**, které bylo vyrobeno z osmnáctikarátového zlata. Celkem je dlouhé 67 centimetrů a váží 1013 gramů. I žezlo se dostalo drahé vyzdobení, která je tvořena **4 safíry, 5 spinelů a 62 perlamy**. Rukojeť je pokryta emailovými listky, květy a větévkami a je po obou stranách zakončena **okružím s řadou perel**. Hlavice žezla připomíná na první pohled tvar květu a je osazena **perlamy a drahými kameny**.

Kromě žezla drží **nový král v ruce také královské jablko**, které pochází nejspíše ze stejné dílny, jako žezlo. Vyrobeno je z 18karátového zlata. V průměru dosahuje **11,9 centimetrů a vysoké je 9,8 cm**. Společně s křížem na vrcholu dosahuje výšky 22 cm a váhy 780 gramů. Celý

korunovační doplněk **zkrášluje 8 safíry, 6 spinelů a 31 perel** a překrásný pohled zakončují **tepané reliéfy**.

Korunovační plášť Poslední nezbytností pro korunovaci je korunovační plášť. Tento byl zřejmě zhotoven **pro korunovaci Ferdinanda II.**, tedy v roce 1617. Používal pravidelně až do roku 1836, tedy do poslední **korunovace českého krále**. Plášť je vyroben z **luxusního hedvábného materiálu** červené barvy a je **lemován hermelinem**, tedy kožešinou z hranostaje. Plášť nemá rukávy a vzadu prodloužený do vlečky. Musí být uložen odděleně od klenotů a to ve speciálně **klimatizované depozitáři**.

Čím vším si musely klenoty projít? Klenoty se za dobu své existence dost nacestovaly. Byly ukládány na různých místech, ale vždy byly ke královské korunovaci přiváženy zpět do Prahy.

Korunovace se vždy **konala v chrámu sv. Víta**. Klenoty byly **uloženy na hradě Karlštejn**, poté byly převezeny na **Pražský hrad**. Během 30etě války pobývaly v **Českých Budějovicích**. V r. 1637 byly odvezeny do císařské klenotnice ve **Vídni**, kde zůstaly až do r. 1791, kdy byly převezeny zpět **do Prahy**. Byly uloženy v bývalé sakristii v **chrámu sv. Víta**, tedy v místech současně **Korunní komory**. Během prusko-rakouské války byly opět ve **Vídni**, na 1 rok. V Čechách byly klenoty provizorně uloženy ve **sklepení kaple sv. Václava**. Během mobilizace před II. Svět. válkou byly 20. září 1938 tajně převezeny **do pobočky Národní banky v Žilině**. 6. 10. října však z bezpečnostních důvodů převezeny **zpět do Prahy**. Němci klenoty 11. 2. 1944 ukryli před spojeneckými nálety **do sklepení Starého královského paláce**, odkud byly po osvobození Prahy vyzvednuty a navráceny **do Korunní komory**.

Po ukončení výstavy se korunovační klenoty opět ukládají **do Korunní komory** a čekají zde na další slavnostní příležitost k vystavení. Přístup ke komoře je ze Svatováclavské kaple chrámu sv. Víta. Komoře je chráněna masivními dveřmi se **sedmi zámků**. **Držitelé klíčů** jsou: **prezident republiky, předseda Sněmovny parlamentu, předseda Senátu P. ČR, předseda vlády, arcibiskup pražský, probošt Metropolitní kapituly u sv. Víta a primátor Hlavního města Prahy**.

Tito držitelé musí společně Korunní komoru otevřít a zavřít. Nepochopil jsem, že nyní naposled, se primátorka Krnáčová, prý pro nával práce, nechala zastoupit. Já bych si tuto čest určitě nenechal ujít.

Jiří Kústka

Špatně mě vchovali aneb o vlastenectví a vlastizradě

Od mládí mi vštěpovali úctu k našim předkům a lásku k této zemi. Učil jsem se národní dějiny a českou literaturu, navštěvoval jsem památky spatě s českou minulostí, chodil do divadla, kde zněla čeština, navštěvoval folklorní festivaly, kde oživaly tradice mých předků. Jásal jsem jako dítě, když naši sportovci vítězili, na stožár stoupala česká vlajka a zněla hymna, která opěvuje naši nádhernou a požehnanou zem. Učili mne, že tohle jsou Čechy a žije tu český národ. Je to naše vlast, za kterou jsme odpovědní, a budeme se mít dobře jen tehdy, pokud o ni budeme pečovat svědomitě, s úctou a láskou. Učili mne, že si musím brát příklad z předků, kteří pro svou vlast umírali, bojovali s nepřáteli a postavili se i přesile, neboť cítili odpovědnost za svůj domov. V těžkých dobách, kdy jsme měli cizí panovníky, čeština byla pronásledovaná a česká inteligence vyháňaná, mí předkové chovali pevně v srdcích lásku a úctu k téhle zemi a dokázali vybojovat zpět ztracenou svobodu. Dokázali to v roce 1918, 1945, stejně jako v roce 1989. Učili mne, že se nemám sklonit před nepřitelem a mám pohrdat vlastizradci. Kdysi byl za vlastizradu trest smrti. Učili mě, že vlastizradou je to, pokud by chtěl někdo vydat tuto zem a její lid nepříteli. Pro celé generace mých předků byla vlastizrada tím nejhorším, čeho se mohl Čech na Čechovi dopustit. Bylo to stejné jako vrazit bratroví dyku do zad. Bylo toho hodně, co mě učili a čemu jsem věřil. Vchovali mě divně, protože všechno to, co jsem miloval a v co jsem věřil, je prý dnes špatně. Zločinem vlastizrady je dnes vlastenectví. Dozvídám se, že tahle země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu. Dozvídám se, že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale za nás myslí OSN, NATO, Evropská Unie, lidskoprávní organizace a mezinárodní soudy. Dozvídám se, že národy, které dobře hospodařily, mají své bohatství odevzdat těm, kteří hospodařili špatně. Nejsem ekonom, jsem pouhý historik a spisovatel, ale příznám se, neznám v lidských dějinách analogickou situaci, aby se bohatý národ dobrovolně vzdal svého bohatství, pokud nepočítám chiliastické a komunické orgasmy. Ty ale nikdy netrvaly dlouho a vždycky skončily naprostou katastrofou. Mnohým z nás padli prarodiče a rodiče v obou světových válkách 20. století, když bojovali za svobodu. Bojovali proto, aby jejich rodiny mohly žít ve svobodných Čechách. Dnes se dozvídám, že není správně bránit vlast, je lepší se sebrat a odejít. To samozřejmě neznamená, že nechci pomoci potřebným. Učili mě, že mám být velkorysý, laskavý a štědrý. Pokud někdo o pomoc požádá a já mohu pomoci, mám to rozhodně udělat. A dělám to. Děláji to všichni, pokud ovšem ten, kdo pomoc potřebuje, si ji nevynucuje silou a nechce víc, než mu můžeme dát. A nerozhodují o tom byrokrati, ale naše srdce. Nelze pomáhat všem a vždycky jsem si myslel, že je větší mého svědomí, komu chci pomáhat. A pokud někomu z jakéhokoli důvodu pomáhat nechci, neudělám to. Je to mě nezávaditelné právo. Od středověku do téhle země přicházeli cizinci a usazovali se tu. Existovaly jen tři podmínky – přijmout naši víru, ctít zákony českého krále a poctivě se žít. České království bylo pohostinnou zemí a ten, kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán s otevřenou náručí. Nejsme národ, který by byl sobecký. Jsme jen národ, který se vždycky choval rozumně, a pokud možno spravedlivě. A s hrdostí.

Starého psa novým kouskům nenaučíš. Mohou mi spílat, že jsem xenofobní a já nevím co ještě, ale já zůstanu Čechem a vlastencem. Budu dál milovat tuhle zem, budu psát knihy o českých dějinách a budu chválit naše předky za to, že tuhle zem chránili proti nepřítelům, že ji budovali k obrazu svému, že z neúrodné krajiny sevěně horami vybudovali zemi medem a strdím oplývající. Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak, abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým dětem a vnukům.

PhDr. Vlastimil Vondruška, CSc. (* 9. května 1955, Kladno) je český historik, publicista a spisovatel, autor především historických a detektivních příběhů. V 80. letech byl ředitelem historické části Národního muzea, později se přes 10 let jako podnikatel úspěšně zabýval výrobou kopií historického skla. Kromě literatury patří mezi jeho zájmy horolezectví, kterému se věnoval více než dvacet let. Zdroj: Internet

Ze života LKŽ

Masopust na Mayrau

Na sobotu 10. února připravilo Sládečkovu vlastivědné muzeum, pro širokou veřejnost z Kladna a okolí, tradiční masopust na nádvoří Hornického skanzenu Mayrau.

Také již tradičně dorazily do areálu čtyři průvody masek – z Podprůhona, Tuháně, Vinařic a Libušína. Zájem veřejnosti o masopustní veselí byl velký, mnozí přicházeli také v maskách, zejména celé rodiny. Nás se rovněž zúčastnil téměř celý klub.

V úvodu vedoucí průvodu z Podprůhona objasnil, co to vlastně Masopust je. Masopust, (fašank, fašanky, karneval), byl pro lidi v minulosti oficiálním svátkem hodování, během kterého bylo třeba se dosyta najíst. Pak následoval dlouhý čtyřicetidenní **půst**. V původním smyslu jde o „opuštění masa“ (slovo karneval pochází z italského *carne levare*, „dát pryč maso“). Masopust tak představoval období hodování a veselí mezi dvěma postními dobami. Během něj probíhaly taneční zábavy, **zabíjačky** a také **svatby**. Výslužka většinou obsahovala huspeninu, klobásy, jeltika, jitrnice, ovar, škvarky. Poslední tři dny, tedy o masopustní neděli, v pondělí a úterý, se konají různé rituální úkony, průvody masek, scénické výstupy a končí taneční zábavou. Masopust končil v noci před **Popeleční středou**.

Účastníci přivítali ředitele muzea, pan PhDr. Kychynka, tentokrát ve vhodné masce (kvůli zimě) beskydského bači. Masopustní průvod ze sousedních Vinařic byl nejpěstřejší. Obsahoval i tradiční historické masky, které představoval „slaměny“, jakýsi vedoucí průvodu. Nesměl samozřejmě chybět „medvěď“. Volily se též Královny masopustu. Dětem se moc líbil průvod z Libušína, protože měli koňské povozy a vozili děti na nich i na ozdobených koních.

O návštěvníky bylo dobře postaráno. Stánky se občerstvením byly v obležení. Na dračku šly masopustní koblihy i koláčky, zabíjačkové speciality lákaly svou vůní i vzhledem..... Zkrátka, každý našel, co ho potěšilo.

Přes poněkud nevlidné počasí nechyběla dobrá nálada, ke které přispěly i Kladenské heliogy. Líbilo se nám tam! Bylo to hezké odpoledne. M. Mostlová

BLAHOPŘEJEME

❖ **ZO KSČM Stochov srdečně blahopřeje s. Stanislavu ČERNÉMU**, který dne 25. února oslaví jubilejní 75. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně mnoho zdraví, štěstí, osobní pohodu, spokojenost a životní jistotu.

❖ **ZO KSČM Kácice srdečně blahopřeje s. Miroslavu KRYMOVÉ**, která dne 28. února oslaví jubilejní 80. narozeniny. Do dalších let přejeme hlavně hodně zdraví, štěstí, osobní spokojenost a pohodu.

K blahopřání se připojuje i OV KSČM Kladno a děkuje za práci pro stranu

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2,

tel. 312 667 909, 312 667 656,

E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz>,

MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky se nevracejí